

Zov očaravajúce

Oliver Anjóns

Translation copyright © 2025, za srpsko izdanje,
ŽIR IZDAVAŠTVO

ISBN-978-86-82504-09-2

Sadržaj

Poglavlje I	5
Poglavlje II.....	14
Poglavlje III	25
Poglavlje IV	37
Poglavlje V.....	46
Poglavlje VI	56
Poglavlje VII.....	67
Poglavlje VIII.....	76
Poglavlje IX	91
Poglavlje X.....	103
Poglavlje XI	117
Poglavlje XII.....	130
O piscu	140

Poglavlje I

Tri ili četiri „*Za iznajmljivanje*” znaka su stajala na niskoj tarabi od kad su stanovnici malog trostranog „trga” znali za sebe, a ako su ikad stajali vertikalno, to je bilo jako davno. Sad su visili sa dasaka tarabe pod različitim naherenim uglovima i ponajviše ličili na niz drvenih satara koje većito prete da padnu na slučajnog prolaznika ali nikad zapravo, ne odsecajući stanovnika stare kuće od reke drugih ljudi. Ne da je ikad ovim trgov tekla neka „reka”, reka je proticala na furlong* i više odatle, iza zamršenog lavirinta stambenih zgrada i uličica i sokaka koji su iznikli u godinama nakon izgradnje stare kuće, potpuno je opkolivši. A i sama kuća je verovatno ostavljena da stoji samo do isteka jednog ili dva najma, nakon čega će nesumnjivo ceo komšiluk biti porušen.

Bila je od izbledele crvene cigle a na zidovima su bile izvajane krune i sklopljene ruke i druge oznake odavno propalih preduzeća. Deca ovog zabačenog trga su se klatila na niskoj kapiji

na kraju ulazne uličice dok od nje nije ostala samo debela gornja prečka, a sama uličica je vodila pored daskama prekrivenih podrumskih prozora, na kojima su skitnice kredom ispisale svoje tajanstvene znake. Bila je isprana i izlokana vodom koja je lila sa strehi susedne zbijene kuće, a psi i mačke su zavladaali prilazom. Mogućnost nailaska nekog stanara očigledno nije zavređivalo staranje da „*Za iznajmljivanje*” znakovi budu čitljivi ili u jednom komadu, i zaista se niko o tome nije ni starao.

Šest meseci je Oleron prolazio pored te stare kuće dvaput ili češće dnevno, na putu od svog smeštaja do sobe, udaljene desetak minuta peške, koju je iznajmio za rad, a tokom tih šest meseci nijednom nije naišao ni na jedan satarri nalik znak. Možda je razlog tome bilo što je obično išao drugom stranom trga. Ali jednog jutra je slučajno pošao stranom pored olupane kapije i izlokanog prilaza, pa zastao ispred jedne od naherenih tabli. Na njoj je, pored imena agenta za nekretnine, stajalo obaveštenje, naizgled napisano u doba kad je Oleron još bio dečaćić, da ključ stoji u broju šest.

Oleron je u tom momentu već plaćao, za svoje dve sobe, spavaću i radnu, više nego što jedan

pisac bez stalnog izvora prihoda koji mnogo ne haje za čitaoce može da priušti, a pritom je plaćao i malu rentu za skladištenje većeg dela nameštaja svoje babe. Pored toga, neizbežno bi se desilo da je knjiga koju bi hteo da čita pred spavanje ostala u radnoj sobi udaljenoj skoro kilometar, dok bi beleška ili pismo koji bi mu zatrebali tokom dana nekako uvek završili u džepu drugog kaputa koji je visio na vratima spavaće sobe. A bilo je još na mnogo načina nezgodno imati razdvojeno domaćinstvo. Stoga je Oleron, iznenada naletevši na satari nalik obaveštenje, prvo gvirnuo kroz proređene žbunove kaline ka daskama prekrivenim podrumskim prozorima, a onda podigao pogled ka praznim, musavim prozorima na prvom spratu, te drugom spratu i kamenoj fasadi i olovnom krovu. Zastao je na minut, češući se po uskoj, glatko izbrijanoj vilici, a onda, bacivši još jedan pogled na tablu, lagano krenuo preko trga ka broju šest.

Pokucao je i sačekao dva-tri minuta, ali iako su vrata bila otvorena, nije bilo odgovora. Pono-vo je pokucao kad se pojavio nosati čovek u košulji.

„Čitao sam molitvu nad jelom”, ozbiljno je rekao.

Oleron je upitao da li bi mogao da dobije ključ stare kuće i nosonja se ponovo povukao.

Oleron je čekao još pet minuta na stepenicama, a onda se čovek ponovo pojavio, žvaćući hranu koju je pomenuo i objavio da je ključ zaturen.

„Ali ni ne treba vam”, rekao je. „Ulazna vrata nisu zaključana a sva druga će popustiti ako ih jače gurnete. Ja je iznajmljujem, pa ako hoćete da je uzmete...”

Oleron je ponovo prešao trg, spustio se niz dva stepenika do polomljene kapije, prošao ulicom i stupio pred stari široki ulaz. Desno, odmah pored vrata, stepenice su se spuštale ka prostranom podrumu, a stepenište ispred njega je imalo isklesane gelendere i bilo široko, lepo i prljavo. Oleron se popeo njime izbegavajući da dodirne gelender ili zid i stao na prvom odmorištu. Preko vrata ispred njega su bile zakucane daske, ali gurnuo ih je desnom rukom i labavi ekseri ili zakivke su popustili. Ušao je na prazan prvi sprat.

Proveo je petnaestak minuta unutra i onda izašao. Nije se peo na drugi sprat već sišao i ponovo prešao preko trga do kuće čoveka koji je zaturio ključ.

„Možete li da mi kažete kolika je kirija?”, upitao je.

Čovek je naveo cifru čiji relativno nizak iznos je očigledno bio rezultat prirode komšiluka i zastrašujućeg stanja raspada same kuće.

„Da li bih mogao da iznajmim samo jedan sprat?”

Nosati nije znao, možda oni...

„Ko su oni?”

Čovek je Oleronu rekao ime advokatske firme u Linkolns In[†] komori.

„Možete da pomenete moje ime – Beret”, dodao je.

Obim posla je sprečio Olerona da ode do komore tog popodneva, ali je svratio sutra i odmah su mu ponudili da kupi celu kuću za polog od pedeset funti, gde bi ostatak sume bio isplaćen iz hipoteke. Trebalo mu je pola sata da advokata ubedi da se okane ideje da on želi išta više sem iznajmljivanje samo jednog sprata. Onda je usledilo nakašljavanje i odugovlačenje, i advokat uopšte nije bio siguran da je ovlašćen da prihvati taj predlog, ali je na kraju Oleron iz njega izvukao da bi, ukoliko table sa oglasom ostanu na ogradi i ukoliko se dogovore da će u

[†] Advokati u Engleskoj i Velsu su organizovani u 4 profesionalna udruženja tj. komore, tzv. Inns of Courts. Linkolns In (Lincoln's Inn) je jedna od njih.

slučaju da cela kuća bude iznajmljena, ugovor o najmu biti momentalno raskinut bez prethodnog obaveštenja, nešto možda i moglo da se uradi. Oleronu je delovalo da je rizik da će neko iznajmiti celu trošnu kućerinu nakon što se on useli vrlo mali i obećano mu je da će biti obavešten šta je firma odlučila do kraja nedelje. Sutradan je opet posetio kuću, pročešljao je od vrha do dna, a onda se vratio u svoju sobu da se okupa.

Bio je potpuno zanet onim delom kuće za koji je već odlučio da će biti njegov. Kad se oriba i omala i ispuni onim starim babinim nameštajem, trebalo bi da bude vrlo šarmantan. Otišao je do skladišta da osveži sećanje na poluzaboravljene stvari i premeri ih, a odande se uputio pravo kod dekoratera. Imao je jako puno posla i pozeleo da je video oglas par meseci ranije ili kasnije, ali najbrže bi bilo da prekine sa poslom dok se ne preseli...

Dve nedelje kasnije zidovi njegovog sprata su bili omalani nežnom belom bojom nijanse cvetova zove, farba se osušila i Oleron je bio usred selidbe. Bio je živahan, oduševljen i trljao je ruke dok je glancao i raspoređivao babine stvari – visoku vitrinu ispunjenu Derbi i Mejson i Spod porcelanskim servisima, veliki šeraton sto

na sklapanje, dugačke, niske police za knjige (napravio je dve nove po ugledu na stare), stolice, Šefild svećnjake, okrugle kristalne vaze. Sve je ovo razmestio po zidovima boje zove – zidovima obloženim drvetom sa savršeno proporcionalno razmeštenim dekorativnim elementima i udobnim klupicama u lođama ispod prozora, stvorivši atmosferu veselja i odmora koje graditelji ovih soba više nisu poznavali. Plafon je bio visok i jedva primetno oslikan zvezdama, a čak su i tanani gipsani detalji iznad gvođenog kamina bili izvedeni poput delikatnog nakita i Oleron se šetao iz jedne u drugu belu sobu trljajući ruke, često zastajući iz čistog zadovoljstva kad bi nešto primetio.

„Šarmantno, šarmantno”, rekao je sebi. „Pitam se šta će Elsi Bengou misliti o ovome!”

Kupio je bravu i rezu za vrata i tako odvojio svoje odaje od ostataka kuće. Ako bi sad želeo da čita u krevetu, knjigu je mogao da uzme prosto zakoračivši u susednu sobu. Sve vreme je razmišljao koliko je neverovatan srećnik što je našao ovaj smeštaj. Stavio je stalak za šešire u mali četvrtasti hodnik i okačio svoje šešire, i kape, i kapute, a prolaznici koji bi se kasno noću obreli na malom trouglastom trgu bi, ako bace pogled

preko reda malih satari nalik tabli sa oglasima za izdavanje, mogli da vide svetlo iza Oleronovih crvenih zastora, ili pak iznenadni mrak iza jednog zastora i svetlost iza drugog kako je Oleron, sa svećnjakom u rukama, šetao iz sobe u sobu, pomerajući nameštaj ili pripremajući se da nastavi sa poslom kojeg je selidba prekinula.